

Jesu li nas posetili vanzemaljci?

Postoje li vanzemaljci?

Foklorne predstave i predanja naroda starog veka?

Ko je hteo da ostavi „uspomenu” za naše vreme?

Šta leti po nebu iznad naših glava i navodi nas na razmišljanje i nagadjanje?

Ko je gradio i zašto je gradio Stonhendž, Markahuasi, Saksahuaman, Baalbek i ostale neobjašnjive građevine?

Odakle potiču neobjašnjive slike i reljefi po celom svetu kao i građevine za koje niko ne zna ko ih je sagradio i čemu su služile?

Šta kaže Sveto Pismo (Biblija) na ovu temu, i zašto baš u toj knjizi tražimo odgovor?

Piramida u sred ravnice Jukatana, Meksiko. Koja je svrha?

Naska, Peru.

Jesmo li sami u svemiru?

Postavljamo pitanje: šta ima tamo gore i ko to gore živi? Jesmo li mi usamljeni u svemiru, kakvi stvorovi žive (ako žive) na drugim svetovima, i koliko su tehnološki uznapredovali?

Čovek je pokušavao da objasni svoje poreklo, na osnovu teorija da su ljudi kosmičko seme koje je „naprednija civilizacija” posejala po zemlji i pomogla mu da isklji. Mučno se upirao da to i dokaže, jer su rupe u teoriji evolucije postale prevelike, pa je zamena bila preko potrebna. Jesu li naše pretke „stvorili” mali zeleni u skafanderima...

Zna se da u našoj galaksiji postoji oko sto milijardi zvezda, a u vidljivom delu svemira oko dvesta milijardi galaksija. S tim u vezi današnji naučnici su ubeđeni da u tolikom mnoštvu zvezda i planeta ima naseljenih svetova. Ipak, jesu li to baš onakvi svetovi kakvima ih zamišljaju pisci romana i snimatelji futurističkih filmova poput „Rata zvezda”, Džordža Lukasa? Ali, što začuđuje, i predstave drevnih mitova, koji potiču iz vremena kada je čak i parna mašina bila naučna fantastika, a kamoli interplanetarna letelica.

„Život je neko bacio na Zemlju”

Sovjetski naučnik Oparin je izneo teoriju po kojoj je život na Zemlji “posejan” iz kosmosa. Biolog Ciril Ponamperuna je u meteoru koji je krajem septembra 1939. godine pao u Australiji našao 16 vrsta aminokiselina, od kojih su nastale belančevine, osnovni elementi života.

Profesor Krik ide dalje: „Pošto ništa ne znamo o prelasku najprostijih organskih molekula do prirodne selekcije i evolucije, a čiji je rezultat razumno biće, naše su hipoteze plod iluzije. To nas primorava da izađemo iz opšteprihvaćenih šema”. Krik smatra da je život na Zemlji donet i namerno posejan, iz vasionkog broda koji je iz dubina svemira uputila visoko razvijena civilizacija.

Tu teoriju, nazvanu još „teorija panspermije” je „senzacionalno” objavio naučnik Arhenius, početkom ovog veka, ali je ona oborena, jer se utvrdilo da bi „zametke” na putu kroz svemirska prostranstva uništilo delovanje radioaktivnih zraka. Krik ju je samo osavremenio „ubacivši” vasionki brod, u kom su bili uskladišteni „zameci”, zaštićeni od delovanja opasnih zračenja.

Krik je svoju teoriju temeljio na dve karakteristike:

a) genetska šifra je identična za sve oblike, kako biljnog tako i životinjskog sveta, za proste i složene oblike života, pa i čoveka.

b) prisustvo molibdena kao važnog činioca u funkcionisanju života. „Mnogi enzimski sistemi” - kaže Krik – „sadrže taj metal kao aktivni faktor, a njega je na Zemlji jako malo - 0,02 % (srodni metali: nikl 0,2 % hrom 3,16 %) a hemijski sastav Zemlje treba da bude slika biološke strukture živih bića”.

Poruka kroz vreme

Mnogi naučnici smatraju da su kontakti ljudi i bića iz svemira ostvareni u prošlosti. Profesor Marks, šef katedre atomske fizike na univerzitetu u Budimpešti tvrdi da je želja posetilaca iz svemira da ostave neki trag bila veoma jaka i da takvih tragova ima. „Poruke su “- tvrdi on – „posvuda po našoj planeti”.

Godine 1885. fizičar dr. Žive je u naslagama uglja u severnoj Austriji našao predmet čije

poreklo i strukturu niko nije mogao sa sigurnošću da odredi. To je bio precizno obrađeni kvadar razmera 67 x 67 x 47 milimetara, težak 785 grama. Predmet je nestao 1910 godine iz muzeja u Salzburgu. Naučni autoriteti profesori Ljunen i Aleksandar Gorbovski su ovaj predmet povezali sa vanzemaljskom civilizacijom. Ta teorija je obišla svet. Smatrali su da je predmet obrađeni deo meteorita koji je ležao u uglju i čekao da ga neko nađe i dešifruje poruku koju on nosi.

Šta je sa gradovima nestalih civilizacija?

Milione ljudi danas fasciniraju knjige tzv. „denikenovskog” tipa (literatura koja nameće mišljenje da su drevne civilizacije posećivali visokorazvijeni vanzemaljci). Milioni ljudi veruju u ono što tu piše i čak šta više, postoje hiljade hodočasnika koji odlaze da posete mesta koja su u davnoj prošlosti posećivali vanzemaljci i sarađivali sa žrecima i druidima (sveštenicima) pojedinih plemena i naroda. Odlaze i ne bi li se sreli sa vanzemalcima...

DENIKEN ili PAPIR (reljef na kamenu i metalu) TRPI SVE

Erih fon Deniken je postao predmet divljenja i obožavanja pogotovo u Americi i zapadnoj Evropi. Njegove knjige čitaoci prosto gutaju. Prodaju se u milionskim tiražima, jer modernom čoveku nude senzaciju. Film „Sećanje na budućnost” po knjizi Eriha fon Denikena je pobrao ogroman uspeh gledališta... ovaj pisac je postao „div” koji je razotkrio prošlost naše planete.

Deniken nije usamljen u ovoj teoriji vanzemaljskih vizita u praistoriji. Tu su pridruženi naučnici i pisci iz SSSR, fizičar Agrest, dr. Vjačeslav Zajcev i pisac Aleksandar Kazancev. Uticaj vanzemaljaca na razvoj civilizacija na Zemlji podržava i naučnik iz SAD Karl Sagan, pisci Blumrih, Šatlen, Hepgud i Navia, francuzi Šaro, Beržie i Pauels, Britanac Hojl. Pomenućemo i Ruse Gorbovskog i Avinskog.

Pomenuti francuski naučnici Pauels i Beržie idu dalje od teorije da su napredni posetioci samo gradili i naučavali naše pretke, oni tvrde da su visokorazvijena „braća” i uticala na svest i psihološku prirodu tadašnjih ljudi. O tome govori njihova knjiga „Zora magova”.

Teorije na kojima navedeni pisci, naučnici i pustolovi ruše ustaljenu šemu o razvoju:

1 - U lancu evolucije nedostaju mnoge karike koje nikada nisu pronađene. Kako je vrsta majmuna od koje navodno potiču ljudi učinila skok do modernog čoveka, koji je neverovatno nagao. Evolucija je zakazala i ustupila mesto drugim teorijama.

2 - Kako u ustaljenu šemu o istoriji Zemlje (od dleta do kompjutera) uklopiti činjenice o ogromnim znanjima žreka, Inka, Maja i Egipćana, keltskih Druida, grčkih Misterija “Bratstva zmije”, vavilonskih i persijskih Magova, indijskih Bramana. Isto tako ko će pokušati da uklopi arhitekturu koja nadilazi i današnju građevinsku tehniku, i koja je slična u svim delovima sveta (npr. piramide u Gizi, u Egiptu, i u Čičen ici u Meksiku).

3 - Najnovija otkrića u Novom svetu ruše dosadašnju tezu da su kulture Sumera i Egipta mnogo starije od mladih kultura Amerike. Amerika je iznedrila čuda, gradove koji su isto tako veličanstveni kao Vavilon, Balbek, Teba, Memfis. Stoga naučnici pomeraju skalu istorije Starog sveta na niže, da bi opet Amerika ostala „mlađa”. Drugi uzimaju kao osnov nagli skok kultura Amerike uz nečiju pomoć, pa navode Feničanske i Grčke moreplovce i kolonizatore.

Kakav odgovor daju autori kao Deniken, Blumrih, Gorbovski, Zajcev, Šaro...

„Oni su doputovali kroz vreme ignorišući svetlosne godine...”

„Oni su u bazama na veneri, Marsu, Jupiterovim satelitima, Saturnu ili Mesecu i odatle kontrolišu zemlju.”

„Tu su na Zemlji, ispod leda Antarktika, ili u podmorskim bazama na dnu Pacifika, u nepristupačnim Himalajima.”

„Nesreće brodova i aviona u Bermudskom trouglu izazivaju NLO-i koji na dnu mora imaju baze.”

„Oni su potomci atlantiđana, koji opet potiču sa neke pradavno uništene zvezde.”

„Njihove simpatije za braću na Zemlji su tolike da oni pomažu Zemljanima da se razviju da bi bili primljeni u 'Zvezdanu federaciju'.”

Fascinantni naslovi koje ljudi čitaju i od njih prave temelj svojih verovanja.

Kako su mogli da doputuju?

NOVI SVET

Zvanični stav o istoriji Novog sveta, Amerike, je takav da se veruje da je tamošnjacivilizacija mnogo mlađa od one u Mesopotamiji i da su tamošnji gradovi nastali kada je drevni Damask već bio prastari grad. Novootkriveni gradovi u Andima se ne mogu smestiti nigde i u tom slučaju najbolje odgovara ono „jako se malo zna i istraživanja su u toku.” Poput policije koja ne može da rasvetli slučaj i izveštaj za javnost je jasan: „Detalji nisu poznati, istraga je u toku”. Inače, i kada bi se nešto saznalo, teško bi se neko usudio da u javnost da istinu o starosti tih gradova, jer bi srušio građevinu koja počiva na zvanično priznatim teorijama o istoriji sveta. Reći zvaničnim naučnicima da su gradovi Anda savremenici Damaska, Memfisa, Atine, bilo bi isto što i kazati da su Kelti sagradili Vašington.

Taj stav koji je prihvatio ceo svet je stav po kome su stanovnici Amerike došli preko Beringovog moreuza koji je tada bio kopno, naselili kontinent i tu osnovali kulture. Kako tu uklopiti pojedine građevine koje nemaju objašnjenje ni kako su bile sagrađene. Naravno, staviće ih u „isti koš” sa poznatim civilizacijama Amerike, Astecima, Toltecima, Inkama i Majama. A kome “utrpati” one kipove na Uskršnjim ostrvima?

Naučnici su se mučili da dokažu kako je ustvari naseljena udaljena Amerika. Neki su dokazivali da su je naselili Grci i Feničani, koji su osnovali civilizacije u srednjoj Americi, dok su doseljenici iz Azije ostali „Indijanci” koje znamo iz filmova. Po tim naučnicima su ostrva u Tihom okeanu naselili stanovnici na splavovima. To mora da su bili neki specijalni splavovi koji su mogli da preplove hiljade kilometara! Tor Hejerdal je u svojoj knjizi „Kon-Tiki” opisao putovanje američkih urođenika do pacifičkih ostrva.

Biblija to objašnjava na vrlo shvatljiv način. Narod sveta je isprva govorio jednim jezikom, i živeo na jednom području, u predelu današnje Mesopotamije. U želji da „sebi steknu ime”, oni su, protiv Božije volje, počeli sa gradnjom visoke kule u gradu Vavilonu. Bog je to sprečio i rasejao ih po celoj zemlji (1. knjiga Mojsijeva 11. 1-9). Zemlja je tada bila jedinstvena, ali se Božijom voljom razdvojila. „A Everu se rodiše dva sina: jednom beše ime Falek, jer se u njegovo vreme razdeli

zemlja, a bratu njegovu ime Jektan” (1. Mojsijeva 10. 25; vidi takođe, 1. Mojsijeva 11. 17).

Dakle, jasno nam je kako je došlo do naseljavanja svih udaljenih delova zemlje, a za to postoje i dokazi, samo se ne priznaju jer se ne uklapaju u zvaničnu istoriju.

U Markahuasiju, gradu koji postoji još mnogo pre civilizacije Tiahuanaka u Andima, (1000. godina p.n.e.) neke skulpture predstavljaju ljude četiri rase i životinje koje po tvrdnji zvanične nauke nikada nisu živele na tlu Amerike. Natpisi na stenama su vidljivi samo u pojedinim delovima dana kada pod određenim uglom pada sunčev zrak na natpis. Megaliti u Markahuasiju su prava zagonetka, oni su ogromni, nisu mogli tu biti dovučeni ljudskom snagom (za ono vreme pomoću životinjske i ljudske vuče). Mumije u obližnjem Parakasu su balzamovane isto onako kao što je to činjeno u Egiptu. Piramide u Čičen-Ici (Meksiko) su slične onima u Egiptu. Sve ovo dokazuje da su biblijski izveštaji tačni: prvo je došlo do raseljavanja već civilizovanih naroda, pa onda do osnivanja svojih država i kultura, od kojih su mnoge bile uspomena na „prapostojbinu” - Vavilon i „zemlju Senar (Mesopotamiju).

A šta je sa zaostavštinama za koje pojedinci, kojima veliki broj ljudi veruje, tvrde da pripadaju vanzemalcima koji su u prošlosti posetili Zemlju?

ZEMALJSKO ILI NE?

Osim ovih obeležja koja su zemaljski objašnjiva, postoje i stvari koje se ne mogu pripisati, normalnom, pa ih pustolovi, futuristi i pojedini pisci i naučnici pripisuju nikom drugom do vanzemaljskim civilizacijama koje su pomagale i „prosvetljivale” naše pretke.

Na tlu Amerike, tog retko naseljenog sveta sve do pojave Evropljana, su ostali tragovi koji nisu svojstveni normalnom čoveku, pa pomenuta činjenica da se ne mogu uklopiti u lanac istorije potpuno stoji. Ipak, ko hoće da razmišlja, ima šanse da dođe do prave istine: ko? šta? kako? odakle?

Oblast Naska u Peruu: Ima li objasnjenja?

Na severu države Peru (Lat. Amerika) se nalazi splet savršeno pravih trasa, koje potsećaju na piste za sletanje aviona, a oko njih su „iscrtani” likovi pojedinih nepostojećih mitoloških a i postojećih životinja i bića, koja su u promeru i do dve stotine metara, i koja su, kao i „piste” vidljiva samo iz vazduha. Ova tvorevina je tako, iz aviona, i uočena prvi put, tokom dvadesetih godina ovog veka. Ako nauka koju ceo svet zastupa kaže da pre 2-3 hiljade godina nije bilo aviona, čemu je onda ovo mesto služilo. Za jedne je to rebus, poruka iz prošlosti, za jedne mesto bogoslužjenja nekog naroda koji je tu davno živeo, a za neke pak aerodrom ili čak kosmodrom, mesto za sletanje letelica koje su stizale na Zemlju sa udaljenih planeta. Posade tih letelica su svojoj zaostaloj zemaljskoj braći pomagale da steknu potrebna znanja i da se prosvetle, pomagali su im pri izgradnji gradova,

pomoću svoje tehnologije, jer tek danas postoje kranovi koji mogu da pomeraju kamene blokove teške od 200 do 1 000 tona, ali sumnjam da ih mogu uspeti uz liticu visoku 3600 metara i tamo od njih sagraditi gradove i hramove, kao što je to slučaj sa pomenutim Markahuasijem, ili sa Saksahuamanom, Olantajambom, Kuskoom...

Na granici Čilea i Perua su pronađene dve platforme koje su napravljene od 263 bloka isečenih u lavi, a svaki od njih je težak po deset tona. Nalaze se u podnožju vulkana Deskabezado Grande, na 3200 metara nadmorske visine, i za njih lokalni Indijanci tvrde da su mesto sletanja „bleštućih bešumnih letećih objekata”. Indijanci koji tu žive su nepismeni i nemaju literaturu Blumriha i Denikena, niti su mogli da gledaju Lukasov „Rat zvezda”, jer ne znaju za televiziju. „Njihova jarka svetlost zaslepljuje” kažu oni, “dok sleću na mesto od kamenja koje su tu divovi postavili”. Blokovi se fantastično uklapaju, kao da su sečeni nožem ili makazama, i postavljeni su kao šahovska tabla.

Tiahuanako, na granici Perua i Ekvadora, je grad koji je sagrađen od ogromnih kamenih blokova, i po tvrdnjama lokalnih indijanaca on postoji od pamtiveka. Po legendi Ajmara, koji su tu živeli pre Inka, to je najstariji grad na svetu, i sagradio ga je bog Virakoča (Beli džin). Po drugoj legendi su ga divovi podigli za jedan dan.

Najčešća lokalna legenda pominje: „Davno, kada su na Zemlji živele samo životinje, nad obližnje jezero Titikaka je sleteo veliki blešteći predmet. Iz njega je izašla žena sa duguljastim licem i dugim ušima koju zovu Orejona. Iz veze sa velikim tapirom ona je rodila nekoliko desetina dece od kojih su nastali ljudi, i onda se vratila na svoju zvezdu, Veneru. Većina kipova u Tiahuanaku, kao i oni na Uskršnjim ostrvima imaju dugačka lica i duguljaste uši.

Blokovi od kamena ili vulkanske lave koji su sečeni „kao britvom” se savršeno uklapaju. Grad Tiahuanako je podignut na maltene nepristupačnom mestu, na visini od 3 600 metara, i tog grada u udžbenicima istorije Latinske Amerike ili uopšte nema ili je on jednostavno ostatak poznatih civilizacija koje su tu postojale pre Kolumba. Kako su blokovi sečeni i kako dovučeni gore, to zvanična nauka nikada nije pokušala da objasni, osim „prisilnim radom stotina hiljada robova”. Ti narodi nisu znali ni za gvožđe ni za točak. Građevina koja je poznata kao „Kapija Sunca” koja vodi u Tiahuanako je građena kao za divove. Blokovi su teški od 100 do 600 tona i ivice su im oštre. Nijedna građevina u Tiahuanaku ne odgovara da bi današnji čovek sa svojim „mizernim” stasom tu mogao da živi. Bio bi sićušan. Isti slučaj je i sa gradovima Kusko i Olantayambo, ogromnim kuglama koje su razbacane svuda po džunglama u Gvatemali (Srednja Amerika), kipovima u La Venti i na Uskršnjim ostrvima.

Na reljefima koji se mogu naći po zidovima ovih zdanja su zapanjujući podaci čak i za današnju nauku. Isti slučaj je i sa predanjima. Otkuda znanje Venerine godine, Mesečeve godine (sa greškom od 0,4 sekunde), zakrivljenost Zemljine ose itd. Za sada se samo zna da su Maje imale ovakva i druga znanja, a Maje nisu ostavili toliko zapanjujućih tragova kao njihova braća sa južnog dela Anda. Otkuda ovakve pojave u relativno retko naseljenoj Latinskoj Americi i zašto baš tamo, odgovor ćemo pokušati da pronađemo kasnije.

Abidos, drevni Egipat

Olmečka kamena glava u La Venti

Stena u Australiji

*Latinska Amerika, predstave koje se ne daju tako lako objasniti:
Reljef u pustinji Atakama u Čileu, i iz hrama Maja u Petenu.*

Piramida Maja u Čičen Ici

Reljef u Pisku u Peruu

Stounhendž

Nema pismenog čoveka u Evropi koji nije čuo za Stonhendž u Engleskoj, građevinu keltske kulture, za koju su vezane i priče o moćnim sveštenicima - Druidima, koji su bili gospodari znanja. Građevina je podignuta od kamenih blokova, postavljenih uspravno i poprečno, teških od 25 do 50 tona. Zna se da je to bila astronomska opservatorija koja je služila da bi se pratila kretanja Sunca, Meseca i planeta, da bi se predvidela pomračenja Sunca i Meseca i druge nebeske pojave. Ne zna se kako je dovučeno ovo kamenje sa udaljenih škotskih brda, i kojom tehnologijom je kamenje tako precizno isklesano i postavljeno, jer greške u proračunima nije moglo biti. Za to je trebalo znanje iz fizike i matematike, koje je za ondašnju tehnologiju „dleta i sekire” fascinantno.

Pomoću ove opservatorije se mogla tačno izračunati udaljenost do pojedinih planeta, a znamo da su neke od njih „otkrivene” tek u nedavnoj prošlosti. Kako su ovi, nama nepoznati „naučnici” uspevali da saznaju za planete i zvezde koje su skoro otkrivene, i kako su uspeli da sagrade tako preciznu opservatoriju? Građevine tipa Stonhendža postoje i u pominjanoj Latinskoj Americi, kod Tiahuanaka, i u Arabijskoj pustinji, samo sa položajem koji je odgovarao datom geografskom prostoru.

Književnost i umetnost

U umetnosti mnogih naroda postoje predstave koje ne mogu da se uklope u ustaljene „šeme” u istoriji planete, pa se one jednostavno pripisuju folkloru i religijama naroda za koje se zna da su tu živeli. Ove predstave još više potpiruju maštu pisaca, ekscentričnih naučnika, scenarista naučnofantastičnih filmova i pustolova željnih senzacija, pa se to prenosi i na ostali deo sveta koji prihvata teoriju da su nas u prošlosti posećivala inteligentna bića iz svemira.

U grobnici sveštenika naroda Maja u Palenki (Meksiko) je pronađen reljef na kom je prikazan čovek koji sedi u svemirskoj kapsuli okružen polugama i tastaturama, a iz kapsule koja leti izbija plameni rep.

U pustinji Sahari, duž granice Alžira i Libije se nalazi mesto gde na steni postoji prikaz, tj reljef, na kom su pripadnici ljudske zajednice (plemena) u društvu čovekolikih bića, mnogo viših, u odelima kakva nose astronauti, sa kacigama i bocama na leđima. Na tom reljefu starijem od 2000 godina oni nose puške! Podvodni lovci zalutali u pustinju 1500 kilometara od obale mediterana i malo poranili sa tehnologijom!?

Rapa Nui

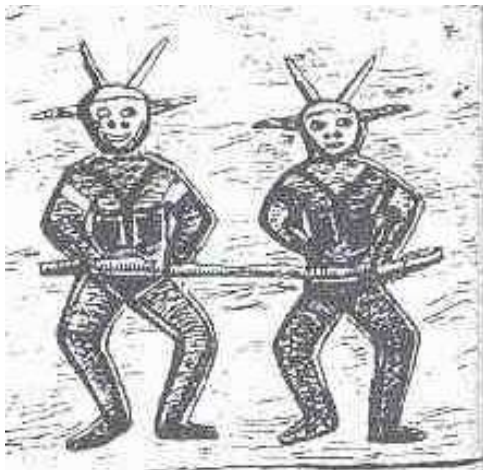
Na Uskršnjim ostrvima, u Tihom okeanu, zapadno od obale Perua i Čilea (Lat. Amerika) postoje desetine kipova koji su napravljeni od kamena kog na tim ostrvima nema. Kipovi samo podsećaju na ljude, ali ne na one kakve mi danas poznajemo. Osim toga je zagonetka kako su kipovi teški više desetina tona tu doneti i uspravljani. Poznato je samo da je tu nekada cvetala

civilizacija zvana Rapa Nui, a današnje lokalno stanovništvo tvrdi da su ove kipove tu doneli i postavili „bogovi koji su sišli (doleтели) s neba.”

U severnoj Australiji, u pećini kod sela Delemer se nalaze slike dva čovekolika stvorenja, jednog visokog četiri a drugog dva metra i dvadeset centimetara. Obojca imaju tesno pripojene kostime i šlemove sa antenama na glavama. Jedan u ruci drži predmet koji liči na ručni bacač granata - bazuku. U folkloru lokalnih Aboridžina, i u njihovim običajima nema primera ovakvog odevanja, niti oni na glavu stavljaju šlemove. Osim toga, vitke figure dva bića koja Aboridžini zovu „Gromovita braća” se potpuno razlikuju od omalenihi i zdepastih starosedelaca Australije. Na istom području se nalaze i reljefi bića koje stanovnici zovu „Vandini”. Nemaju usta, u jednodelnim su odelima, vitki i imaju crvene aureole oko glava. Po legendi lokalnog plemena Vorora, to su polubogovi koji su „sišli” na Zemlju da bi prvo sa ljudima zapodevali kavgu, a onda im pomagali pri obradi zemlje, postavši tako bogovi plodnosti u folkloru tog naroda.

Reljef iz drevnog Egipta. Kada se pažljivo gleda, mogu se videti simboli koji podsećaju na podmornicu, helikopter, cepelin...

Predstava iz Australije

Iz Kine, oko 500 god p.n.e

MITOVI starih i nestalih naroda su puni opisa „bogova” koji u letelicama dolaze s neba i predstava kakve gledamo u filmovima Stivena Spilberga i Džordža Lukasa. Ti mitovi i legende često „govore” ono što bi reljefi, slike i građevine htele reći.

U staroindijskom epu „Ramajana” doslovno piše: „Leteće mašine Vimaana su imale oblik kugle i kretale su se u vazduhu zahvaljujući žici koja je stvarala vikor. Vimaane su se kretale po volji onog koji upravlja.”

U svetim indijskim knjigama, poznatim kao „Vede”, postoji opis oružja koje jedino može da se uporedi sa nuklearnom bombom: „Vatra tog oružja je uništavala čitave gradove i blješćala svetlošću jačom od stotinu sunaca.”

Takođe indijska knjiga „Samaragan Sutradhara” kaže: „Vazdušne kočije 'pušpaka' prenose mnoge ljude u drevnu prestonicu Ayodhia... Nebo je prekriveno mnogim letećim mašinama iz kojih izbija svetlost bleštavo-žute boje.”

Legende Eskima i Keltske sage pominju „čelične ptice” koje su njihove praoce donele na sever.

Kinezi imaju legendu o „Sinovima neba” koji su se ljudima prikazivali zajedno sa gromovima.

Mit sa Tibeta pominje „jaje koje je stvoreno zahvaljujući magičnoj sili bogova Sah i Bal. Izašlo je svojom težinom iz svete utrobe neba. Iz samog središta jajeta je izašao čovek koji je posedovao magičnu snagu”.

Filistejska legenda kaže da je Bog izašao iz jajeta koje je sa neba palo u Eufkrat.

Sumerski reljef. Šta vozi ovo biće?

Freska, manastir Dečani, Kosovo

Pojave na nebu

Kao da je u kasnija vremena „došljacima” dosadilo da grade, poučavaju i druže se sa ljudima, pa su počeli da se pojavljuju samo na kratko, da bi bili viđeni i potom pobjegli onamo odakle su i došli - put neba.

Godine 1566, nad Bazelom u Švajcarskoj su se pojavili mnogobrojni užareni diskovi koji su prekrili nebo. 1. januara 1254. godine su kaluđeri iz opatije Bajlend u Jorkširu (Engleska) videli „veliku okruglu nebesku ploču”.

Ser Edmund Halej, astronom po kom nosi ime čuvena Halejeva kometa, je zapisao viziju u martu 1716. godine, kada je nad Londonom čitava dva sata lebdeo jarko osvetljen predmet.

Godine 1741, lord Bošam je nad Londonom ugledao vatrenu kuglu sa repom, koja se polako spustila na oko 700 metara visine, a onda naglo nestala na nebu vukući za sobom svoj sjajni rep.

Godine 1820, iznad grada Ambrina u Francuskoj je uočen veliki broj „letećih tanjira” u strogo pravilnoj formaciji, koji su jedno vreme kružili nad gradom a onda nestali na nebu.

Rančer Džon Martin iz Teksasa je, godine 1878, iznad grada Denisona ugledao ogromni leteći tanjir u niskom letu.

Tokom srednjeg veka pa sve negde do razdoblja industrijske revolucije se uočava jedna zanimljiva pojava prilikom ovih vizija. Vizije letećih objekata su postajale učestale za vreme velikih

crkvenih praznika, uoči kriza i ratova i u vreme pokreta protestantske reformacije. Stanovnici zapadne Evrope, koji su i najviše ostavili izveštaja, su ove pojave označavali kao nagoveštaj nesreća i „Božijih sudova”.

Tokom XX veka „taktika” posetilaca je malo izmenjena. Sada se malo više približavaju, da bi malo bolje bili viđeni, ali opet na odstojanju, i ostavljaju tragove, ne u vidu kolosalnih građevina ili neverovatnih znanja, već ono čime bi očevidac mogao da potvrdi istinitost onoga što je video. Kome je volja da se šeta po galaksiji, prevali ogromnu razdaljinu da bi na Zemlji ostavio spaljen trag letelice ili krugove u žitu? Ko je ljude učio da grade i spoznaju svemir, pa ih sada izbegava ostavljajući im opaljeno rastinje, povaljano žito ili pokoje maglovito i neuverljivo svedočanstvo o kidnapovanju...

Za vreme novogodišnje noći, 1978. godine, nad Engleskom je bilo više pojava svetlećih objekata koji su proizveli pištavi metalni zvuk. Ministarstvo odbrane je svetleće diskove, ne mogavši drugačije, proglasilo kosmičkom prirodnom pojavom.

Moskovski list „Pravda” je, godine 1979, objavila izjave očevidaca koji su videli pojavljivanja NLO nad Rusijom (tada SSSR). Veterinar, dr. Palčev je obilazeći seosko imanje, na oko 800 kilometara od Moskve, nabasao na prizemljenu letelicu pored koje su stajala tri čovečuljka, niskog rasta, jajastih glava i dugih ruku sa četiri prsta. Neka neobična sila ga je oborila na tlo, i ubrzo je osetio kako gubi svest. Kada se osvestio, video je da mu sat ne radi i osećao bol u glavi i mučninu.

Stotinak kilometara od Moskve su kampovala trojca ljudi, kada se u pola noći začulo mrmljanje na nepoznatom jeziku. Oni su izašli iz šatora i ugledali predmet nalik na užarenu sijalicu, visok 25-30 metara, koji se podigao sa zemlje i nestao na nebu. Tamo gde je stajao, ostao je krug spaljene trave.

Godine 1977, u gradu Kuebradiljasu na Portoriku je jedan građanin u svom dvorištu ugledao malo biće u zelenom vazdušastom odelu, sa kacigom i antenama na glavi. Pretpostavivši da je u pitanju komšijsko dete, zamolio je kćerku da upali svetlo. Kada je video da spodoba ima rep i da nije dete, krv mu se sledila u žilama. Spodoba se samo provukla kroz plot i u stilu Supermena uzletela i nestala.

Na nebu iznad Izraela, 1979 godine, je viđeno mnoštvo svetlećih lopti crvene boje. Misleći da se radi o balonima napunjenim eksplozivom ili nečem drugom što je poslao neprijatelj iz Sirije, uzleteli su avioni Ratnog vazduhoplovstva, ali su se tada vatrene kugle ogromnom brzinom izgubile na nebu.

Godine 1978, u Berkširu (Engleska) se desio slučaj kidnapovanja od strane „vanzemaljaca”. Jedna porodica je bila oteta od strane tobožnjih „došljaka sa uništene planete Janos, koji lutaju svemirom u potrazi za novom domovinom”. Ovih pojedinosti su se ti ljudi setili tek kada su se podvrgli hipnozi.

U blizini Rio de Žaneira (Brazil), godine 1980, devojkicu i momka su oteli „vanzemaljci” i odveli ih u svoju bazu ispod mora. Ličili su na pacove. Vršili su eksperimente nad njima, i uzimali uzorke kose, krvi, pljuvačke i mokraće. Posle su ih vratili u automobil, a par pojedinosti setio se tek posle podvrgavanja hipnozi. Iste godine u istom gradu je oko 30000 stanovnika pratilo divljanje vatrenih lopti po gradu, koje nisu pravile štetu, ali su izazvale utisak sudnjeg dana.

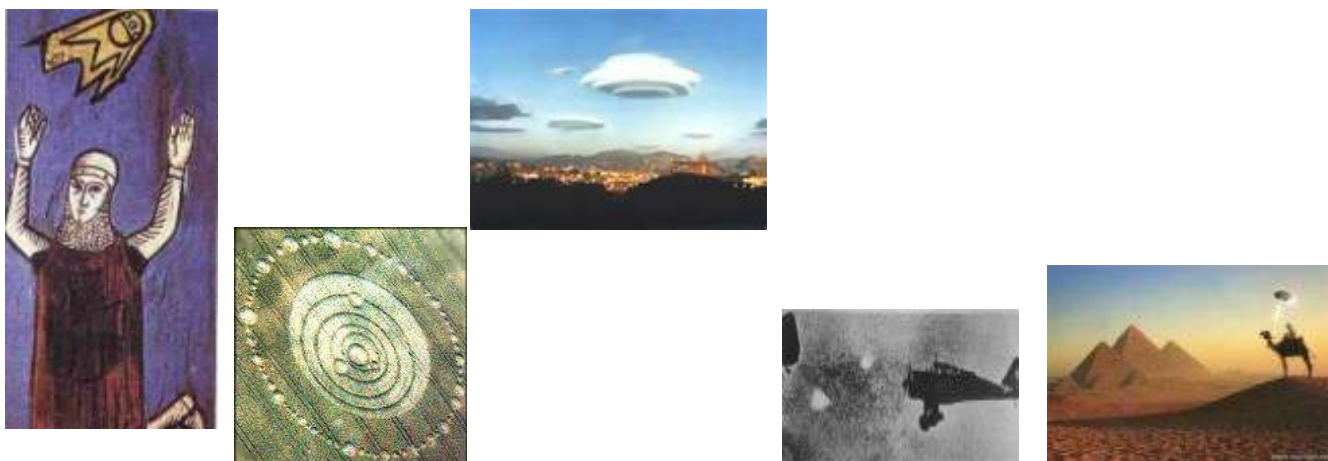
U Kuala Lumpuru, glavnom gradu Malezije je svetleći zrak iz crvene vatrene lopte, godine 1980, uništio dve kuće.

Godine 1977, u okolini Londona inspektor Dezmond Kordon je vodio slučaj „plavičastog sjajnog stuba” koji se spustio s neba i bio visok gotovo 1000 metara, stajavši nepokretno gotovo pola sata.

1965. godine je Severnu Ameriku nadletela ogromna crvena vatrena lopta koja je izazvala neobjašnjive nestanke struje u celoj Sev. Americi. Prva je „zakazala” centrala Konsolidated Edison, tog 9. novembra 1965, da bi uveče do 21. čas cela Sev. Amerika bila bez struje.

Augusta 1958. godine je leteći predmet nadleteo Rim, i grad je cele noći bio bez struje. naravno, odmah su, po ovim i sličnim slučajevima pale sumnje na „one iza Gvozdene zavese” tj. SSSR i istočni blok, ali nije poznato da Rusija poseduje nešto slično, poput naprave koja je u stanju da „isisa” električnu energiju celom severnoameričkom kontinentu, ili bez fizičkog dodira onesposobi električne centrale.

U javnost se često serviraju izveštaji o tome kako NLO-i kontrolišu i ometaju putanje aviona, ometaju radio - signale, luduju po nebu, pa i taj da su „ušli” u vezu svemirskog broda NASA „Apollo 11” i baze na Zemlji i „špijunirali” letelice sa Zemlje.

Neki primeri pojavljivanja vanzemaljaca i susreta sa ljudima

ISTINA ILI DOBAR FALSIFIKAT ?

Dvadeseti vek je vek tehnologije i elektronike, vek kada život civilizacije na neki način zavisi od tehnoloških dostignuća. „Znanje će se umnožiti” (*knjiga proroka Danila 12.4*). Postavlja se pitanje: ko su ti što izazivaju sve ove pomenute pojave i fenomene i da li vanzemaljci uopšte postoje? U prilog njihovog postojanja govore pominjane građevine, mitovi i legende, umetnost, folklor i svedočanstva „očevidaca” iz novijih vremena. Mitovi i legende naroda koji su nestali, a bili su udaljeni jedni od drugih i razdvojeni morima i okeanima iznose podatke koji su identični. Izveštaji iz celog sveta koje su davali uravnoteženi, porodični i poslovni ljudi, lekari, biznismeni, pisci, moraju da se ozbiljno razmotre. Pogotovo kada je slučaj gde je isti događaj videlo odjedanput više ljudi. Niko ne može da predstavi ono što nikada u životu nije video, ili za to nije čuo, a u ovom slučaju imamo isti slučaj na celom svetu, od tzv „praistorije” do filmova „Osmi putnik” i „Zvezdani ratovi” - mali ili visoki, čovekoliki ali nisu ljudi, sa kacigama i antenama na glavama. Većina ljudi veruje u *MATERIJALNU* kulturu ili kulture koje su posejane po svemiru, jer čovek je po pitanju duhovne sile skeptik. Da li je ovo duhovna ili doslovno telesna sila, to nam ostaje da razjasnimo.

Čudno je to što vanzemaljske civilizacije koje su nekada tako zdušno pomagale Inkama, Vaviloncima, Hindusima, Majama, Keltima i ostalima, danas samo nadleću Zemlju izbegavajući direktan kontakt sa svojom „sabraćom” na nižem intelektualnom nivou. Oni koji su nekada gradili i predavali znanja danas ne sprečavaju da se ovaj svet uništi u međusobnom sukobu ljudi, niti ga

osvajaju, već se pojave i odu, bez „najave i predstavljanja”. Sve nešto govori da to nisu oni za koje su se predstavljali da jesu, kada su posećivali žreće i magove Egipta ili Inka. Logično je da jedna Super razvijena civilizacija koja poseduje brodove za intergalaktička putovanja ne bi pravila ludorije i obilazila oko Zemlje „kao mače oko vrele kaše”, ostavljajući ljude da razmišljaju, nagađaju i razbijaju glavu o čemu (ili kome) se radi. Zašto bi se oni krili po negostoljubivim planetama Sunčevog sistema ili pod morem gledajući primitivnu braću kako žive na ovoj još uvek lepoj i gostoljubivoj planeti, i čine zlo jedni drugima?

Primer su nam pomorski istraživači iz XV i XVI veka koji su išli put Novog sveta. Da li se Kolumbo kada je ugledao ostrvo San Salvador ili Kubu samo pojavio na trenutak da bi domoroci ugledali njegove brodove, i nestao, ostavljajući stanovnike ovih krajeva da razmišljaju o čemu se radi? Posle Kolumba su mogli doći ili oni koji će novo otkrivenom svetu doneti prosperitet ili osvajači. Mi znamo šta je bilo.

I ovde postoje tri gledišta:

1) Visokorazvijena braća iz druge galaksije sa visokim moralnim pravilima bi došli na posrnulu planetu Zemlju i uspostavili kontakt sa svojom „nedozrelom” sabraćom. Makar bi nam rekli: „Ne pravite to razorno naoružanje, uništíte i sebe i ovu lepu planetu i poremetiti ravnotežu u vašem Sunčevom sistemu”. Uticali bi na vodeće ličnosti na Zemlji da se okanu zla, nasilja, rata, korupcije i potrudili se da nas nauče da svi bar podjednako dobro i moralnije živimo.

2) Došli bi kao kolonizatori i osvajači a to bi ljudi itekako osetili na svojoj koži, ili bar ostali bez energetskih i drugih resursa.

3) Kada bi imali neki svoj tajni plan za ovu planetu, njihova tehnologija bi im omogućila da ne budu primećeni od strane ljudi. Ne bi bili tako neozbiljni da „prave ludorije” i izazivaju znatiželju kod ljudi. Ipak bi se njihov uticaj u bilo kojoj sferi osetio. Ukoliko bi to bila bića željna ruda i nafte, ljudi bi primetili da to nestaje, ili bi se neprimetno mešali u ostale zemaljske stvari. Ako bi se radilo o visokomoralnij civilizaciji, tada bi se dešavale pojave poput volšebnih nestajanja razornih bombi ili iznenadnih pojavljivanja lekova za neizlečive bolesti. U svakom slučaju, ne bi čekali da mi uništimo planetu, jer opustošena planeta ne treba ni osvajačima a ni miroljubivim stanovnicima neke planete članice međuzvezdane federacije.

Mnogo se špekuliše oko toga da istinu kriju Amerikanci, NATO, Pentagon, NASA, CIA, Ujedinjene nacije, ili Rusi, ili, pak, ako cemo verovati nekim autorima, nacisti. Ljudska priroda ne bi dozvolila da nešto ostane sakriveno, pošto su ljudi povodljivi na novac, publicitet i slavu. Problem „vanzemaljaca” datira iz davne prošlosti i ne bi mogao ostati tajna, jer su se od tada raspale mnoge velike sile i organizacije. Poslednja je bila SSSR. Bedno plaćeni ruski naučnici i bivši ili smenjeni rukovodioci bi tajnu odali za „šaku dolara”. Ogorčeni bedom, mnogi naučni umovi bivšeg SSSR-a su odali sve što se moglo odati kada su prešli u bogatije zemlje.

Koliko su amerikanci krili relativno novu tajnu oko prodaje oružja Iranu ili eksperimente na ljudima CIA-e, pa su te informacije procurile u javnost. Isti slučaj je i sa Staljinovim čistkama i logorima u Sibiru, mnogim državnim tajnama bivšeg SSSR itd. Nijedna tajna ne može da traje duže od makar sto godina. Afere oko nacističkog blaga otetog od Jevreja su danas poznate svima i kompromituju Švajcarsku, banku celog sveta. „Afera vanzemaljci” je aktuelna više hiljada godina i nijedan jedini čovek još uvek ništa ne zna. Znači da ljudi ne znaju ništa, ni u najvišim instancama, bar što se tiče materijalnih bića u metalnim letelicama koje se kreću na neki pogom koji se zasniva na zakonu fizike. Zašto i tajne o NLO u tajnim arhivama npr. SSSR ne bi mogle biti prodane. Ne mogu, **jer ih nema**, ostaju samo nagađanja ljudi.

„NEĆETE VI UMRETI...”

Poznato nam je, kada čitamo pažljivo Sveto Pismo (Bibliju), kako Bog priprema svet za konačni obračun sa grehom. Da bi se čovek oslobodio greha i večnog uništenja, koje bi mu inače bilo pripravljeno, jer je svojim prestupom Božijeg zakona odabrao greh, Bog je morao da ljude otkupi. To je svojom žrtvom na krstu izvršio Isus Hristos. „Jer Bogu tako omilje svijet, da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da ni jedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život vječni” (*Jevanđelje po Jovanu 3,16*). Čistom verom u Boga i otkupiteljsku žrtvu Isusa Hrista čovek se spašava i nastavlja da živi na „novoj zemlji” (*Otkrivenje svetog Jovana Bogoslova 21. glava*), dok svi oni koji ne prihvate Boga bivaju osuđeni na večno uništenje (*Otkrivenje Jovanovo 20.9,10*), jer su sami izabrali da žive bez Boga i da ga odbace.

Sa druge strane postoji protivnik, pobunjenik i varalica, kom je stalo da se što manje ljudi prikloni Bogu i da se spase. On je Božiji protivnik i zato što je hteo da se uzdigne iznad Boga i da vlada bio je zbačen s neba. „I zbačena bi aždaha velika, stara zmija koja se zove đavo i sotona, koji VARA sav vasioni svijet, i zbačena bi na zemlju i anđeli njezini zbačeni biše s njom” (*Otkrivenje Jovanovo 12.10*). Pobunjenik, đavo, nije zbačen sam. Tu je i njegova svita spremna uvek da čini zlo, ali na prvom mestu se pominje da je on bio **varalica**, spreman da prevari.

Kada je Bog stvorio Adama i Evu, on je njima dao vlast na Zemlji, koja je bila neuporedivo lepša nego danas. Đavo je uspeo da prevari ovaj prvi par ljudi i da uzurpira Zemlju i čini na njoj svoja dela. „Ali zmija biješe lukava mimo sve zvijeri poljske koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu. A žena reče zmiji: mi jedemo roda sa svakog drveta u vrtu; samo roda s onoga drveta usred vrta, KAZAO JE BOG, ne jedite, i ne dirajte u nj da ne umrete. A zmija reče ženi: NEĆETE VI UMRIJETI; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo...” (*1 knjiga Mojsijeva 3.1-5*). Đavo je prevario ljude, a Bog nije hteo da uništi ni njega, a ni prvi par ljudi baš iz razloga da bi se pred svim bićima koja su „blizu Boga” pokazalo čija je vladavina pravednija. Đavo i danas predstavlja Boga kao okrutnog i nepravednog diktatora koji kažnjava ljude i koji samo čeka da nekoga baci u „pakao”. Zato mu je dato vreme. Đavo se služi raznim načinima da vara ljude. „I izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje...”

On uopšte nema rogove, rep, niti kozije noge. On je bio najuzvišeniji anđeo blizu Boga (*Knjiga proroka Jezekilja 28. 12-17*). I kao što izveštaj u Svetom Pismu i kaže bio je mudar. To svoje savršenstvo koristi da bi varao ljude i odvajao ih od izvora spasenja, od Boga, i ubeđivao ih da veruju u sve, samo ne u Spasitelja.

Tehnološkoj eri, ljudima doba kompjutera, satelita i svemirskih istraživanja, on nudi tehnološku prevaru, i za to postoji razlog, o kojem ćemo kasnije. Ljudi koji su odbacili Boga veruju u ono što vide i njima su verodostojne samo vidljive stvari. Kada je u pitanju tehnološka era, najpogodnija prevara mogu biti letelice i bića koja se pojavljuju iz svemira, i koje ljudi vidaju. Naravno, da bi bio što verodostojniji, đavo je tu laž otpočeo da priprema od davnih vremena, da bi danas mnogi mogli kazati da „nečega ipak ima”, jer postoje „materijalni dokazi, reljefi, mitovi itd. “

Biblija govori i o tome da je sotona, a i njegovi anđeli, u stanju da se preobrazi i u „anđela svetlosti”: „I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svetla. Nije dakle ništa veliko ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima će svršetak biti po delima njihovijem” (*2. poslanica Korinćanima 11,14-15*) i da može tako da imitira šta god bude hteo. Kako mu je jako bilo poznato da su ljudi, odbacivši istinu, počeli da gledaju put zvezda, on im je upravo to i servirao - posetioce sa zvezda, koji nisu niko drugi nego preobraženi demoni. Ljudi vide letelicu i „pilate” i

veruju da je to „ono pravo”. Čovek se pita i danas više nego ikada - da li ima drugih naseljenih svetova? I onda se pojave tipovi poput Denikena i Blumriha, ljudi „očevici” dela vanzemaljske civilizacije, napišu senzacionalne knjige i - prevareni su milioni! Naravno, demoni imaju i druge moći: da imitiraju naše mrtve pretke, da podižu predmete, da opšte sa ljudima (koji to traže), da izazivaju krize..

Postavlja se opravdano pitanje - zašto im je to Bog dopustio da rade? Upravo zato što ljudi to **TRAŽE**, zanimljiva su im čuda, senzacije, okultizam, nešto što je magično, mistično. Oni su tada na terenu prevaranta. „Kojega je dolazak po činjenju sotoninu sa svakom silom i znacima i lažnijem čudesima. I sa svakom prevaram nepravde među onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu prevare da veruju laži“ (2 poslanica Solunjanima 2. 9-11). Ljudi traže, jer njima je pobožnost jednostavno ludost. A pobožni ljudi su zanesenjaci.

Uzmimo situaciju da se negde u Andima spustio leteći tanjir iz kojeg izlaze kosmonauti. Njima prilaze sveštenici, žreci, magovi, ljudi koji su se bavili okultizmom i magijom i koji su imali svu političku moć u svojim rukama. Oni se pozdravljaju sa došljacima, koji im govore sa koje su planete, pa im odaju raznorazna znanja iz hemije, astronomije, fizike, matematike, medicine (znamo da su Egipćani i Inke mogli da vrše složene operacije na mozgu). To se zapisuje. Potrebno je sagraditi hram! Pomoći će pridošli „bogovi”. Ogromne stene se podižu od zemlje i „naležu” jedna na drugu. Nevidljiva četa demona ih podiže i zida grad na nepristupačnom mestu, dok uvaženi gosti nešto mašu rukama, njihova letilica je tu iznad zemlje, čuje se zvuk njenog „motora” i zrak svetla prati svaki džinovski kamen koji se uzidava. Žreci to posmatraju, oni su najbliži i najuvaženiji, dok je ostali narod zapanjen. Narod se divi prvo „bogovima” a onda svojim žrecima ili druidima koji su im omogućili sve to. Jedan koji lepo crta će uzeti parče kamena ili zlata i na njemu „ovekovečiti” događaj i božanske posetioce. Drugi će napisati ili ispevati pesmu, koja će vremenom postati legenda. Sujeverni potomci će da na oltaru hrama u čast „bogova” i njihovog „boga” koji ih je poslao žrtvovati ljudske žrtve, što je bio slučaj kod mnogih naroda koji su u svojim kultovima imali magiju, pa i kod stanovnika Anda. Reljefi okolo prikazuju „bogove” koji se šetaju po plemenskom logoru, unutrašnjost letelice koju je pilot velikodušno dao da plemenski umetnik pogleda ali sa distance. „Bogovi” su tu ako treba neki rat da se dobije (Indijski ep „Mahabharata”). Oni upoznaju stanovnike sa davnom prošlošću, učeći ih da smrt nije kraj („Vede”); oni su „ovaj narod odbranili od zla” i naučili ga u šta i kako treba verovati i kakve žrtve prinostiti, uglavnom ljudske, i što je najvažnije, da je sve dozvoljeno što posle sveštenici tumače na svoj način.

Ovim je Sotona „ubio dve muve”: prevario je jedan narod ili pleme i pripremio prevaru za ostali deo čovečanstva dolazećih vekova. Neko će pronaći gradove, i reljefe i crteže u njima, čuti mitove koji to potvrđuju i reći: „Evo vam dokaza da su Tiahuanako, Saksahuaman, Olantajambo itd, gradili vanzemaljci”. Onda će se pojaviti tipovi koje smo pominjali, Deniken i ostali, i napisati knjige na kojima će fantastično da zarade, a milioni će ih čitati, ne misleći da se ustvari radi o prevari i da to nije put izbavljenja...

Zanimljivo je pomenuti da ove „direktne” kontakte nisu imali narodi čiji se sveštenici nisu bavili magijom, mistikom i okultizmom. To su bili narodi koji su prihvatili judaizam, budizam, šintoizam, islam... Najviše ovih pojava i susreta je upravo bilo među narodima koji su u svom panteonu imali obožavanje **boga sunca. A takvi su bili Asteci, Inke, Vavilonci, Sumerani, Egipćani, stanovnici doline Inda, drevni Kinezi, Maje...a kod „materijalista” antičkih Grka i Rimljana su jako retke ili ih nema.**

Kult obožavanja Sunca nije nikako bio Gospodu po volji, i nikako se nije uklapao u moralni zakon koji je propisivala Biblija i koji je zapravo bio ograda za grešnog čoveka da ga zaštiti od propasti. Taj kult, koji je imao desetine božanstava, naizgled haotičan ali veoma uređen sistem

obožavanja je tražio prinošenje ljudskih žrtava, posebno dece i devojaka, a tokom obožavanja su ljudi i žene padali u trans igrajući do iznemoglosti, prežderavalo se orgijalo.

Takođe je svaki telesni moral bio stran, pa je postojala institucija „hramskih prostitutki“ koje su pružale seksualne usluge sveštenicima, (žrecima) koji su inače bili u celibatu (zavet neženstva).

Šamaš, Amon Ra, Baal, Tamuz, Kvecalkoatl, Mitra, samo su neka od imena božanstva sunca, a najviše je poklonika bilo u Vavilonu, Sumerskim gradovima, Egiptu, kod Asteka, Maja, Inka, i u Indiji, kao i Kelta, čiji su žreci, druidi bili poznati po znanjima iz astronomije. Naravno, istom su se oblašću bavili i sveštenici pomenutih naroda i civilizacija, pa danas zapanjuju otkrivena znanja, koja su preživela mračni srednji vek da bi tokom dvadesetog veka samo bila potvrda onog što je otkriveno tokom istog. Naravno, sva ta znanja o zvezdama, planetama, lunarnoj godini, solarnoj godini, zapanjujuće tačni kalendari, kao do danas preživela astrologija potiču od pomenutih sveštenika, žreca, kojima je to opet neko ostavio. Kako su mogli da znaju sve to, bez teleskopa i pomagala koja današnji astronomi imaju, ostaje da nagađamo ili da se oslonimo na reč Božju, na Bibliju koja govori o ovim ljudima kao o Božjim neprijateljima, vračevima, gatarima, zvezdarima, onima koji su posebno mrski Bogu, koji su itekako imali datu im moć, koja je naravno bila ograničena, jer je neograničen samo Bog. Vračari, opsenari, iluzionisti, mađioničari, nećemo pogrešiti ako ih tako nazovemo.

Kada se pažljivije zadubimo u Egipatske ili Vavilonske pisane dokumente, na glinene pločice iz biblioteka u Uru, Ninivi, ili hijeroglifa iz doline Nila, naćićemo podatke o astronomiji i geometriji koji su „otkriveni“ tek početkom Industrijske revolucije, dakle 18. vek. Poznavali su heliocentrični system, brojeve sa mnogo nula, iako su Grci imali najviši broj 10000, znali su za devet planeta iako nije bilo teleskopa. Geometrijska preciznost prilikom gradnje piramida u Egiptu ili zigurata u Uru, kao i piramida u Meksiku zapanjuje. Poznavanje matematike takođe. Žreci Maja su ostavili neverovatno tačna računanja kretanja Venere i predstojećih pomračenja Sunca, iako nisu znali ni za točak ni za plug. Karakol, sunčeva opservatorija u Čičen Ici je služila za astronomska izračunavanja, jer su Maje u neku ruku živеле pod verskom diktaturom kalendara. (Roland Gek „Sva čuda sveta“). Kakva je to bila fanatična skupina verovanja kada su stene teške po desetine tona dovlačene, na primer za Stounhendž, po 180 kilometara od kamenoloma do mesta gradnje.

Pominjući sveštenike, žrece pomenutih kultura, ne možemo da se ne osvrnemo na izveštaj u Bibliji o suprotstavljanju tih ljudi onima koje je poslao Bog pa i samom Bogu. Mi znamo da je u Egiptu faraon bio prvosveštenik, i da je smatram inkarnacijom boga Sunca, a da su žreci bili službenici njegovi kao i samog božanstva. U Bibliji, kada Bog šalje Mojsija i Arona da govore sa faraonom ne bi li pustio Izraelski narod da ide, i Mojsije po Božjem nalogu čini čuda, ista ta čuda ponavljaju „vračari misirski“. „Kad vam kaže faraon i reče: učinite kakvo čudo, onda reci Aronu: uzmi štap svoj i baci ga pred faraona, i on će se prometnuti u zmiju... I baci Aron štap svoj i on se prometnu u zmiju. A faraon dozva mudrace I VRAČEVE, te vračari Misirski učiniše tako svojim vraćanjem. I baciše svaki svoj štap, I pretvoriše se štapovi u zmije, ali štap Aronov proždre njihove štapove. I otvrdnu (osili se) srce faraonovo i ne poslušā...“ (2. knjiga Mojsijeva, Izlazak 7.9-13). Kasniji razvoj događaja dovodi do toga da Gospod i dalje manifestuje svoju silu pred paganskim vladarem pretvarajući vodu Nila u krv, što čine i faraonovi žreci. „Zato Gospod ovako veli: ovako ćeš poznati da sam ja Gospod: evo, udariću štapom što mi je u ruci po vodi što je u reci, i prometnuće se u krv.. ali i vračari Misirski učiniše tako.“ (2. knjiga Mojsijeva 7. 17-25). Naravno, nakon toga je sledila invazija žaba na ljudska staništa pa i sam dvor faraonov, takođe i buba, koje sup o Božjem naređenju „prizvali“ Mojsije i Aron. Žreci su učinili isto, i oni su bili u stanju da dozovu žabe i insekte. Ipak, Gospod je doveo ove žrece na svoj teren, jer je jedini On bio u stanju

da oživi prah! „A Gospod reče Mojsiju: kaži Aronu: pruži štap svoj i udari po prahu na zemlji nek se pretvori u uši po svoj zemlji Misirskoj.. A gledaše i vračari Misirski da učine svojim vraćanjem da postanu uši, ali ne mogoše. I rekoše vračari faraonu: **ovo je prst Božji!**” (2. knjiga Mojsijeva 8. poglavlje). Naravno, oni su znali za pravog Boga, ali su, da li iz osećanja patriotizma, zbog slave novca, lagodnog života, služili neprijatelju Božjem. Nisu mogli da ožive prah, prašinu, jer jedino Bog može to da učini: „A stvori Bog čoveka od praha zemaljskog i posta čovek duša živa...” (1. knjiga Mojsijeva, Postanje 2. 7).

Analizirajući ove događaje u Egiptu, i uzimajući u pomoć istoriju, znamo da je Bog ovde iskazao svoju moć nad paganskim božanstvima Egipta, zmijom, rekom Nilom, žabom (boginja Heka), bubom i mušicama (buba Skarabeja), a kasnije će pokazati silu i nad samim božanstvom sunca, kada je nad Egipat spustio gustu tamu (2. knjiga Mojsijeva 10.21-23). Sveštenici su uspeli da proizvedu opsenu, mađioničarski trik, iluziju, ali nisu uspeli da urade suprotno, da odvrata krv iz Nila, ili oteraju žabe, vrata Sunce, jer Božja se volja ne da opovrgnuti. Bog dopušta da se falsifikuje, pa što ne bi ovi ljudi koji obožavaju nebeska tela i prate njihovo kretanje, uz pomoć neprijateljeve sile i stvarali sliku dolaska „bogova”.

Baal iz ognja, dok sveštenici u transu igraju oko vatre

Posla sa ovim sveštenicima imao je i prorok Ilija na Karmilu. Izraelska nacija je bila ogrezla u idolopoklonstvo, a Ilija je imao zadatak da obavi „performans”, izazivajući Baalove sveštenike na dvoboj. Postavili su žrtvu na žrtvenik, svako svoju, pa je svako trebao da prizove ime svoga boga, oni Baala a Ilija Gospoda. Baalovi žreci su skakali ceo dan oko oltara, bili u transu, sekli se noževima i boli se, ali nije se javio Baal. Gospod je spalio Ilijinu žrtvu i pokazao da je on pravi Bog a ne prevarant. Na slici levo je prikazan Baal, kog su sveštenici prizvali pred Ilijom. Sigurno su imali ovakvu manifestaciju, kao na slici, jer kako bi sada sa sigurnošću i bezobraznom upornonošću očekivali da ih Baal usliši.

„A Ilija reče narodu: ja sam sam ostao prorok Gospodnji a proroka Valovih je četristopedeset. Dajte nam dva junca, i neka oni izaberu sebi jednoga, i neka ga isijeku na komade i metnu na drva, ali ognja da ne podmeću; a ja ću prigrotoviti drugoga junca, i metnuću ga na drva, ali ognja neću podmetati. Tada prizovite imena svojih bogova a ja ću prizvati ime Gospoda, pa koji se bog odazove ognjem, onaj neka je bog...i uzeše (Baalovi sveštenici) junca kojega im dade i prigratoviše i stadoše prizivati ime Valovo od jutra do podne govoreći: vale usliši nas! Ali nikakvog glasa ni koga da odgovori. I skakahu oko oltara koji načiniše. A kada bi oko podne, stade im se rugati Ilija: vičite večma, jer je on bog! Valjda se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu, ili može biti spava da se probudi. A oni stadoše vikati iza glasa, i parati se noževima i šilima po svom običaju dokle ih krv ne obli...” (1. knjiga o Carevima 18. 21-39). Naravno, tekst dalje kaže da je Ilija zazvao Gospoda koji je spalio žrtvu na oltaru, pa i sam oltar načinjen od kamenja, ne bi li osvedočio narod da je on Istiniti i da se narod vrati od greha idolopoklonstva.

A šta je idolopoklonstvo u ovom slučaju? Obožavanje bogova koji su načinjeni od drveta, kamena, cigli, slikane ikone, kipovi od mermera, zlata, srebra... pa zašto bi Gospod bio sujetan i zahtevao da se niko ne klanja ničemu osim Njemu? Naravno, ne radi se o sujeti, nego, prvi je razlog jer obožavanje kamenja i drveta ne pomaže, kao ni očekivanje da će planete da se umešaju u život čoveka, u slučaju astrologije.

A drugi je razlog mnogo opasniji. Klanjanje Baalu, i bilo kojem paganskom bogu je klanjanje Luciferu i demonima!! To Biblija kaže. Ukoliko se radi o bogu sunca, kakav je Amon Ra, Baal, Šamaš, Sin, Oziris...to su uvek „nosioci svetla”, „bogovi svetla”, a poznato je da je Lucifer „svetlonoša”. Sama reč kaže. Biblijska reč kaže za narod koji je otišao u idolopoklonstvo: „I pristaše za Velfegorom (Baal Fagor), i jedoše na žrtvu prineseno mrtvima. I rasrdiše Boga djelima svojim, i udari u njih pogibao...stadoše služiti idolima, i oni im biše zamka. Sinove svoje i kćeri svoje prinosiše na žrtvu đavolima. Prolivaše krv pravu; krv sinova svojih i kćeri svojih, koje prinošahu na žrtvu idolima hanaanskim, i oskvrni se zemlja...” (*Psalam 106. 28-29;36-38*).

Žrtvovanje ljudi, kao što smo rekli, bilo je jako važno, i pogotovu su bili revni Asteci u žrtvovanju ljudi, pa su znali da ubiju i 20000 ljudi za jedan dan.

Kakav Bog ima odnos prema vračarenju, prema obožavanju nebeskih tela, možemo naći u Bibliji: „A ko se obrati k vračarima i gatarima... okrenuću lice svoje nasuprot njemu, i istrebiću ga iz naroda svojega” (*3. knjiga Mojsijeva 20. 6*). „A čovjek ili žena u kojima bi bio duh vračarski ili gatarski, da se pogube, krv njihova na njih” (*3. knjiga Mojsijeva 20. 27*). „I da ne biste podigavši oči svoje k nebu, i vidjevši sunce i mjesec i zvijezde, svu vojsku nebesku, **prevario se** i klanjao im se i služio im.” (*5. knjiga Mojsijeva 4.19*). „Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina ili kćer kroz oganj (žrtvovao decu Baalu), ni vračar, ni koji gata po zvijezdama (astrolog), ni koji gata po pticama, ni uročnik, ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim duhovima, ni opsenar (mađioničar), ni koji pita mrtve. **Jer je gad pred Gospodom** ko god tako čini...” (*5. knjiga Mojsijeva 17. 10-14*) Vračari su naravno sveštenici, žreci koje smo pominjali i koji direktno kontaktiraju sa demonima, oličenim u paganskom panteonu bogova. Pa i apostol Pavle kori narod: „Ne, nego da ono što neznabošci žrtvuju, demonima žrtvuju, a ne Bogu; a ja neću da ste vi zajedničari sa đavolima” (*1. poslanica Korinćanima 10. 20*).

Kada se pogledaju „iz vazduha” te civilizacije, u kojima je Sunce bilo Bog a ljudi žrtve, i gde su pojavljivanja „vanzemaljaca” najučestalija, vidi se jedna sličnost. To su velike građevine koje štrče ka nebu, ustvari piramide. Egipat, Vavilonski i sumerski zigurati, piramide u Meksiku, Gvatemali...a najpoznatija piramidalna građevina nije Keopsova piramida, već Vavilonska kula. Kada je sagrađena, Bog ju je oborio, a sam Vavilon je bio rasadnik svih krivih religija po svetu, kako kaže Otkrivenje Jovanovo: „Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistome, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom bluda svojega opoji sve narode“ (*Otkrivenje Jovanovo 18. 2-5*). Vavilon je kao grad davno porušen, a otkrivenje je

knjiga koja govori o mnogo vremena posle, ali ne o gradu u Iraku, već o duhovnom Vavilonu, rasadniku svih religija koje vuku kontinuitet iz antičkog paganstva, misterija, idolopoklonstva, astrologije, mešavine kultova, primese koje su dodate u hrišćanstvo, vračanja, mađioničarstvo, spiritizam, okultizam, Nju ejdž, obožavanja ljudi, kult svetaca, relikvijarstvo, kult smrti i rata, veštičarenje, posebno Wicca, gatanje kartama, proricanja...

Vavilonska kula, vizija umetnika

Piramide, Egipat, Meksiko..

U knjizi kanadskog pisca francuskog porekla Rožea Mornoa „**Put u svet natprirodnih sila**“ bivši okultista i spiritista, koji je imao živo iskustvo sa demonskim silama, a sada obraćenik u hrišćanstvo piše: „Moći koje je Sotona davao onima koji mu se poklone se odnose na političku, finansijsku i versku nadmoć, slavu i čast, koje su bile nagrada onima koji su u službi demonima. Démoni su zauzvrat pomagali.” Ljudi kojima je Morno odlazio na satanističko-idolopokloničku službu u satanistički hram su bili bogataši, biznismeni, političari, advokati, koji su njemu, Mornou, pričali kako im pomažu i štite ih legionari sotsnske armije Ištar, Baal, Nehuštan i drugi... poput žreca

drevnih naroda.

Odlomci iz poglavlja 3 – „Prostorija u kojoj se obožavaju bogovi” (str. 38-43):

„Oko 75 uljanih slika veličine 130 x 75 cm je visilo na zidovima. Ispod svake slike načinjen je oltar, tako da ljudi prilikom „bogosluzenja” pale sveće, kade tamjanom i obavljaju rituale koje duhovi požele. U dvorani se takođe nalazio oltar na kom se videla bronzana zmija obavijena oko štapa. Satanistički sveštenik je objasnio da je oltar posvećen boginji Nehuštan, čijom je silom lekar, kog je Morno sreo prilikom prve posete postizao tolike uspehe”. U Svetom Pismu se pominje primer kada je pomenuta „boginja” činila velika čuda među Izrailjcima dok su kadili pred zmijom koju je od bronze načinio Mojsije (za sasvim drugu svrhu) mnogo stotina godina pre toga (2. knjiga o carevima 18.4; 4. knjiga Mojsijeva 21. 9).

„Na kraju dvorane veliki oltar, a iznad njega slika neke veličanstvene osobe u prirodnoj veličini. To je Sotonin lik. Sveštenik je objasnio da demoni raspolažu stoletnim iskustvom u borbi protiv nebeskih sila i žestoko se bore da zagospodare mislima ljudi. Démoni imaju moć da vladaju vatrom koja ne može naškoditi čoveku. U Indiji i drugim delovima sveta crna magija je postala prava nauka. Ljudi hodaju po užarenom ugljčevlju bez opasnosti da im sagori jedna jedina dlačica na nogama” (str. 39,40). „Strategija demonskih sila je da ubede ljude da tako žive da postanu nedostojni Hristovog carstva, i to lukavo. Duhovi hrabre ljude da se oslanjaju na svoja osećanja, a ne na Božiju reč i njegove proroke (Sveto pismo). To je najsigurniji način da demoni savladaju čoveka bez njegovog znanja”.

„Duhovi šire svakovrsne lažne nauke i čovečanstvo ih spremno prihvata.”

Mnogoboštvo se proširilo po svim delovima sveta, osim u Izraelu. Još jedan biblijski primer koji je sveštenik objasnio Mornou je primer da su određeni savetnici iz sveta demona da utiču na Solomona da postane obuzet sobom. Drugo je da ga navedu na zaključak da mu je u interesu da sklapa savez sa okolnim narodima, iako su njegovi savetnici bili iskreno protiv toga: „Plan našeg učitelja (Sotone) je doživeo veliki uspeh. Kada je došao dan da Izraeljci, po Solomonovom primeru, počnu poštovati Astartu (Ištar) boginju Sidonjana, Kemoša (Hemos) boga Moavaca i Milkoma boga Amonaca - kada su se počeli klanjati pred idolima koji su predstavljali demonske sile - naš učitelj je stekao utisak da je njegova pobeda potpuna, da je dostigao svoj veliki cilj, da mu je celi svet pod nogama.”

„Kada je bilo objavljeno da će njegov protivnik, Hristos, doći na Zemlju kao čovek s ciljem da ljude privuče na svoju stranu, naš učitelj i njegovi najvažniji savetnici su odlučili da primene strategiju sličnu onoj koja im je u početku omogućila da steknu vlast na novom području” (str 42). Ta strategija je **PREVARA**.

Jedan simbol, koji potiče još iz drevnog Egipta, simbol Ozirisa, boga sunca i boga mrtvih, a danas simbol Iluminata, tajnog okultnog društva, poput onog u kom je bio R. Morno, samo neuporedivo moćnijeg. Isti simbol na američkoj novčanici. Šta će tu simbol egipatskog božanstva i žreca starog Egipta, zemlje okultizma i magije?

Sveštenici u hramu su bili upućeni u tajna znanja i levitaciju. Obraćeni hrišćanin, Rože Morno u svojoj knjizi navodi istinita i živa iskustva, kao što je i sledeći primer, kada je u tzv „molitvenoj sali” satanističkog hrama ugledao oltar od komada mermera, dug 270 cm, visok 90 cm, i širok oko 75 cm. Nije bio lakši od dve tone. „Kako ste uspeli da tako tešku gromadu prenesete ovamo?”, bilo je pitanje začuđenog Mornoa, koji je tek upadao u sotonsku zamku. Sveštenik mu je odgovorio: „Oltar učitelju prenet je na sadašnje mesto **NA ISTI NAČIN I ISTOM SILOM** kojim su se poslužili keltski sveštenici - druidi, da sagrađe i postave Stounhendž - silom demona ili silom levitacije (lebdenja u vazduhu). Duhovi su mi objasnili velika dostignuća druida među **Keltima u Francuskoj, Engleskoj i Irskoj pre 2800 godina**. Bilo mi je pokazano da su druidi, u podne ili u ponoć, za vreme punog Meseca, dovodili u položaj **lebdenja velike sive blokove peščanika**. Blokove teške i do 28 tona polagali su tačno na određena mesta da bi podigli svoja svetišta” (str. 44).

Jasno se da videti o kakvoj se sili radi, sili koja vara i koja imitira, a ljudi kada tu imitaciju vide, bivaju i sami prevareni jer ih na to navuku njihove duhovne vođe, kao što je u ovom slučaju ovaj sveštenik - obožavaoc Sotone, ili u prošlosti keltski druidi, žreci Maja ili Egipćana, magovi i okultisti, vračevi i šamani. Pa poznato nam je kako moderni magovi izvode svoja čuda, zasenjajući publiku. Kako je Huidini prolazio kroz zid, razmislite sami.

Sotona, u XX veku, radi na malo izmenjen način, kao što smo i videli. Sada mu ne trebaju „graditelji”, kada ljudi imaju Holivud, gde se snimaju filmovi u kojima su vanzemaljci upravo onakvi kakvima su ih predstavili stari narodi, i takvima ih ljudi zamišljaju – „mali zeleni s antenama, šlemovima, astronautskim odelima, itd”. Ova prevara odgovara ušima ljudi i zato se literatura o došljacima sa drugih svetova sve više čita.

U pustinji kušanja je Hristu bilo potrebno ohrabrenje, i đavo se pojavio u liku anđela svetla, ne bi li njega, Hrista, Boga u ljudskom obličju, sa ljudskom prirodom naveo da učini bilo kakvo delo koje nije u skladu sa Božijom voljom (*Jevanđelje po Mateju 4,1-11*).

Isus Hristos je došao da umesto ogrehovljenog čoveka primi kaznu, a da svako ko poveruje u Njega izbegne tu kaznu namenjenu čoveku. Hristova kruna sa Golgote.

Može li Džedaj spasiti svet? Lik Anakin Skajvoker iz Rata Zvezda Džordža Lukasa

Pomenuli smo izmenjenu strategiju, ali samo delimično. Ljudi su sada ubeđeni da „postoje vanzemaljci”, ali sada ih putem filmova i romana treba ubediti i da oni dolaze (ili mogu doći) s neba kao zavojevači. Setimo se filmova „Rat svetova”, „Osmi putnik”, „Stvor”, „Dan nezavisnosti” i drugih, gde vanzemaljska čudovišta dolaze s neba i čine ljudima zlo.

Postoji razlog i za ovu situaciju. Biblija izveštava da s neba treba da dođe Isus Hristos i da svet i one koji mu veruju, koji su prihvatili njegovu žrtvu, izbavi od sila tame i greha. Naravno, to će biti kraj sotonine vladavine. Hristov dolazak je ujedno i kraj istorije planete greha - Zemlje i početak vladavine pravde (*Jevanđelje po Mateju 24. 3-7,23-27,30-31; Jevanđelje po Luci 17. 24-37; Dela apostolska 1. 11; Korinćanima poslanica prva 15. 23-28; Otkrivenje Jovanovo 1.4-8; glave 19, 20, 21 i 22*).

Sotoni ne odgovara da se ljudi priklanjaju Bogu i da budu spašeni: „On je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž svoje govori” (*Jevanđelje po Jovanu 8. 44*). „Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere” (*Prva poslanica Petrova 5.8*). Jasno nam je zašto se svetu predstavlja dolazak nečeg

strašnog i ubilačkog s neba, nečeg što hoće da zatre čovečanstvo ili zavede sistem gde bi ljudi bili robovi.

Ova pojava falsifikovanja i izvrtanja istine nije zaobišla ni Bibliju. Neprijatelj istine je uputio ljude da je krivo tumače. Naučnici i pisci iz bivšeg SSSR, Kazancev, Agrest i Šarov imaju svoju teoriju o jednom delu Biblije, u *1. knjizi Mojsijevoj 6.1-4*, u kojoj se pominju „sinovi Božiji”: „Videći sinovi Božiji kćeri čovječije kako su lijepe uzimaše ih za žene koje htješe” (1. stih). Po njima to su vanzemaljci koji su dolazili na zemlju da bi se ženili kćerima ljudi. Inače, oni misle da je prva knjiga Biblije, prva Mojsijeva ili Postanak samo prepis jednog ili sinteza više sumersko - vavilonskih mitova.

O “sinovima Božijim” Biblija jasno daje izveštaj: „A koji ga primiše (Boga), dade im vlast da budu sinovi Božiji koji vjeruju u ime njegovo” (*Jevanđelje po Jovanu 1. 12*). Ljudsko je u Bibliji ono što nema pobožnosti, pa su i „kćeri čovječije” jednostavno devojke koje nisu bile pobožne, a ni njihovi roditelji. Sekta Jehovinih svedoka (čiji osnivač je inače bio mason) tvrdi da su „sinovi Božiji” zapravo anđeli koji su spavali sa smrtnim ženama.

Uništenje Sodoma i Gomora (*1. Mojsijeva 19. glava*), u knjigama ovih naučnika predstavlja kao neki nuklearni sukob koji se odigravao na Zemlji, ili hir zlih vanzemaljaca koji su uništili ove gradove. Čitajmo u Bibliji kome se molio Avram da poštedi gradove i zašto su gradovi uništeni.

Apokrifni spis koji se pokušava „ubaciti” u Bibliju, „*Knjiga Enohova*“, je po Agrestu isto „naučnofantastična priča”. Enohov unuk Lameh se, navodno, žalio svome ocu Metuzalemu (Matusal) kako dete u utrobi njegove žene Bet-Enoš nije njegovo. Poreklo deteta je tajanstveno. Enoh je kazao Metuzalemu da je „gore” doneta odluka da se grešni svet uništi potopom, jer će Bog sići da kazni „Božije sinove” koji su se usudili da vole i žene zemaljske devojke. Bog Enoha uzima k sebi i u drugoj glavi „*Knjige Enohove*” se opisuju iskustva Enohova gde on putuje po drugim svetovima, dobijajući znanja iz matematike, hemije, astronomije i fizike koja je dužan da saopšti ljudima. Agrest tvrdi da ovo „proširenje” Biblije ima potvrdu u znanjima koja je tobože posedovao Mojsije, kada je u pitanju Kovčeg zaveta, za koji on kaže da je to samo „savršena elektronska naprava”.

Isto tako, po Agrestu, i Solomon je posedovao neobjašnjivu mudrost, a i Isus Navin, kada se pominje rušenje zidova Jerihona uz zvuk truba. Prorok Jezekilj je, po tvrdnji Agresta, a i Blumriha, ugledao svemirski brod (*Knjiga proroka Jezekilja 1. glava*).

Životni vek ljudi od Adama do Noja je bio dosta duži nego danas, jer su ljudi tada bili savršeniji nego mi danas, pošto je ljudski rod u propadanju od vremena Adamovog izгона iz raja. Pomenuti naučnici su i tu lozu ljudi smatrali „vanzemalcima”. U „*Knjizi Enohovoju*” se oni zovu „stražari”. Bog, tobože, naređuje Enohu: „Pitaj stražare (sinove Božije), zašto su napustili nebo, spavali sa ženama, činili kao deca Zemljana i oplodili divove... iako ste besmrtni, radite kao smrtnici”.

Ovo nisu Božije reči, jer niko na Zemlji nije besmrtan, a „plata za greh je smrt”. Biblija jasno kaže za ljude našeg vremena, pogotovo za one sa titulama, koje su stekli na univerzitetima: „Jer će doći vrijeme kad zdrave nauke neće slušati, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe. I odvrtiće uši od istine i okrenuće se ka gatalicama” (*2. Timotiju poslanica 4. 3-4*).

Jozef Blumrih navodi da je Kovčeg zaveta u Bibliji bio proizvod visoke vanzemaljske tehnologije, generator struje, čak i kompjuter. Po njemu je Solomon u zemlju kraljice od Sabe putovao vasijskim brodom, da je Iliju i Enoha na nebo odnela letelica vanzemaljaca! Po Blumrihu je prorok Jezekilj imao priliku da vidi vasijski brod u viziji koju je imao na reci Hevaru, iako Biblija jasno navodi da se radi o „slavi Božijoj nad heruvimima”:

„... to bijaše viđenje slave Božije na očima” (*Knjiga proroka Jezekilja 1. 28*). Proroka nikuda nije odneo nikakav vasijski brod, već ga je Gospod slao da govori nevernom narodu da se pokaje (*Knjiga proroka Jezekilja 2. 3-5*).

Navedeni autori čak navode da je i sam Isus došao sa druge planete, jer je bio drugačiji od ostalih ljudi, iako ceo Novi Zavet govori ko je ustvari Isus Hristos i zašto je došao na ovaj svet, a i odakle. Sinovi Božiji su jasna slika Bogu vernih ljudi (*Jevanđelje po Jovanu 1. 12*) koji su se ženili devojkama koje nisu bile verne Božjoj volji. Biblija ove brakove ne toleriše, jer bi nepobožna žena odvukla čoveka od Boga i obratno. (*1. knjiga Mojsijeva 24.3; 28.1; 2. poslanica Korinćanima 6.14; 17.18*).

Kovčeg zaveta je napravljen da narod (Jevreje) podseća na vreme kada su izašli iz egiptskog ropstva. Kovčeg je bio samo sredstvo da se Jevreji osećaju sigurnim i da veruju da je Bog uvek s njima (*2. knjiga Mojsijeva 25. 10-22*). U Bibliji se nigde ne pominje da je Solomon uopšte putovao u zemlju kraljice od Sabe (carice Savske), već da je ona došla kod njega u Jerusalim, u tada moćno Izraelsko carstvo, da čuje i vidi ono o čemu su pričali okolni narodi, a to je Solomonova mudrost i blagoslovi koje je Bog izlio na taj narod i zemlju (*1. knjiga o carevima 10. 1-10*). Izveštaj o tome kako je Enoha „uzeo Bog te ne vide smrti” (*1. knjiga Mojsijeva 5.24*), i Ilijino vaznesenje „na nebo” (*2. knjiga o carevima 2. 1-12*) je nagrada onima koji su verni Bogu, a ova dva slučaja su samo simbol Hristovog vaznesenja i vaznesenja spasenih kada dođe Hristos (*1. poslanica Korinćanima 15. 51-53*).

Za grešne ljude je Božija slava nešto neshvatljivo (i zato pogodno za falsifikovanje), ljudi su slepi za greh i stanje u kom se nalaze. Biblija poziva na oslobođenje od greha i ropstva sotonskoj tami i na ljubav, tako da u njoj nema govora o vasijskim brodovima, nuklearnom ratu u Sodomu, tehnološkim super dostignućima, itd. Njena glavna tema je spasenje ljudskog roda. A ljudski rod je dokazao da više voli ono sto za njega nije nikako dobro.

Ni u XX veku Biblija i Isus Hristos nisu ostavljeni na miru, kada su u pitanju vanzemaljske pojave. Engleska domaćica Filis Henderson veruje da je Isus Hrist bio pilot jednog letećeg tanjira sa Saturna. Garažu u svojoj kući u gradu Voringtoru je pretvorila u crkvu, pošto se ona sa svojim suprugom pridružila „*Nebeskom udruženju*” koju je osnovao Džordž King, koji je tvrdio da je sreo Isusa kada se on spustio u letelici 1950. godine, na Holston Daun u Devonu (Engleska). Gospođa Filis i njen suprug su imali problema sa susedima koji su se žalili na preteranu buku, jer su obredi ove sekte bili previše glasni. Filis se branila činjenicom da ova crkva ima samo sedam vernika i da taj mali broj ljudi ne može da pravi toliku buku. Jasno je, kao dan, da ovo nije ni Isus, a ni vanzemaljca. Ovaj, koji je uzeo Isusovo ime je ovde i jako dobro poznaje Zemlju i njene stanovnike.

Biblija je jasna po ovom pitanju. Kada su Isusovi učenici pitali Isusa kakav će biti njegov dolazak, on im je odgovorio: „Tada ako vam ko reče: evo ovdje je Hristos ili ondje, ne vjerujte. Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa, da bi **PREVARILI**, ako bude moguće i izabrane. Ako vam dakle reku: evo ga u pustinji, ne izlazite, evo ga u sobama, ne vjerujte. Jer kao što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, taki će biti dolazak sina čovječijega. I tada će se pokazati znak sina čovječijega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na Zemlji; i **UGLEDAĆE** sina čovječijega gdje ide na oblacima nebeskima sa silom i slavom velikom. I poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnijem; i sabraće izabrane njegove... (*Jevanđelje po Mateju 24. 24-27, 30-31*).

Radi se, dakle o prevari. Božiji ljudi preko kojih je Bog pisao Sveto Pismo jasno kažu da sve treba proveravati Biblijom, a ne slušati naklapanja i teorije ljudi željnih senzacije, slave, publiciteta, razne ekscentrike, pustolove i pogotovo one koji svesno mrze Boga, poput satanističkog sveštenika

iz knjige „*Moj put u svet natprirodnih sila*”, pisca Rožea Mornoa.

„Zakon i svedočanstva tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore” (*Knjiga proroka Isaije 8. 20*). „Ljubazni! Ne vjerujte svakome duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci izadoše na svijet” (*1. poslanica Jovanova 4.1*). Čak je i Isus Hrist, kada je boravio na Zemlji, na sve odgovarao: „Pisano je” (*Jevanđelje po Mateju 4.7*).

Prevara je na delu i sve je jača i sve perfidnije deluje. Zato nam je dato Pismo, kojim možemo da obavljamo „istragu” ovih dela i odbacujemo prevare, opominjući i druge.

Sveto Pismo (Biblija)

Postoji mnogo drevnih mitova, legendi, predanja i tzv. svetih knjiga („*Vede*”, „*Aveste*”, „*I Čing*”, „*Popol Vuh*”, „*Ramajana*”, „*Enuma Eliš*”, „*Ep o Gilgamešu*”, „*Tibetanska knjiga mrtvih*”, „*Ilijada i Odiseja*”, „*Eneida*”, „*Kalevala*”, „*Rune*”, „*Mahabharata*”, „*Nibelunzi*”...) ali je Biblija jedinstvena. U svim ovim mitovima su ljudi, heroji, ti koji su zbog svoje lične snage „izabrani” (Gilgameš), bogovi se ponašaju, imaju osobine kao ljudi („*Ilijada i Odiseja*”), i uspevaju samo oni koji su jači, bogatiji ili lukaviji.

Ljudske teorije su sklone preuveličavanju iz raznoraznih razloga. Primer je Kraljević Marko, istorijska ličnost, srpski plemić koji je ratovao na strani Turaka. Danas je on u narodnim pesmama junak koji može učiniti ono što ni jedan smrtan čovek nikada nije uspeo. A ustvari, bio je mali aristokrata, strani plaćenik, uz to i kvisling.

I ljudska nauka u mnogo slučajeva izneveri. Znamo da su svi ljudi koji su smatrani mudrima verovali da je Zemlja okrugla ili kvadratna ploča, oko koje se okreće ceo svemir. Biblija još pre tri i po hiljade godina jasno kaže: „On (Bog) sjedi nad krugom zemaljskim i njezinisu mu stanovnici kao skakavci; On je razastro nebesa kao platno i razapeo ih kao šator za stan” (*Knjiga proroka Isaije 40.22*). Takođe, i mi to danas znamo, Zemlja ne stoji na četiri ogromna slona koji plivaju na divovskoj kornjači, a Biblija ima ovu „vest” još pre više hiljada godina: „On je razastro sjever nad prazninom, a zemlju objesio ni na čem” (*Knjiga o Jovu 26.7*). Ovde je ljudska nauka očigledno zakazala, jer skoro do XVIII veka, ko se usudio da veruje drugačije, smatran je jeretikom i „saradnikom samoga vraga”. Danas vidimo svojim očima da je biblijski izveštaj tačan.

Nijedan mit starih naroda ne daje moralno - zdravstvene savete kao što to čini Biblija. Još pre 3 500 godina je Bog rekao Mojsiju da nije dobro jesti svinjetinu, niti meso mesojeda (*3. Knjiga Mojsijeva 11.7*), a nauka je tek u ovom veku utvrdila kakvo dejstvo ima holesterol na ljudski organizam, a i sami znamo da je svinja ustvari svaštojed.

Biblija savetuje da se porodilje izdvoje od okoline dok ne ozdrave (*3. knjiga Mojsijeva 12. glava*). U kasnijoj istoriji, sve do danas znamo da su bebe i porodilje najviše umirale od zaraznih bolesti usled dodira sa okolinom.

Savet da se oboleli od zarazne bolesti izdvajaju postoji takođe u Bibliji, u 13 i 14 glavi 3. knjige Mojsijeve. To je bilo pre 3500 godina, a u srednjem veku su milioni umirali od kuge i čak u XX veku od španske groznice ili tuberkuloze.

Ne jesti krv (*3. Mojsijeva 17.10*). Krv je, kao što danas znamo hranio i čistač organizma, i puna je štetnih materija koje organizam izbacuje napolje. Naravno, krv nije za konzumaciju, ali naravno, to se ne odnosi na intravenozno primanje krvi da bi se spasao život. Krv nikako nije dobra za želudac.

Rodoskrvuće (incest) Biblija osuđuje još pre 3500 godina (*3. knjiga Mojsijeva 18. 6*) a to je

do novijih vremena bila učestala pojava, iako je danas u mnogim zemljama krivično delo za koje je predviđena visoka zatvorska kazna.

Danas u krivičnom zakoniku svake zemlje možemo naći ono što je u Bibliji dato kroz deset Božijih zapovesti (2. knjiga Mojsijeva 20. glava).

Za razliku od uzdizanja heroja i potpirivanja licne sujete u drugim verskim knjigama i legendama, u Bibliji se na prvo mesto stavlja praštanje, ljubav, milosrđe, trpeljivost: „Nemoj mrziti na brata svojega u srcu svojem...” (3. knjiga Mojsijeva 19. glava). Poziva i na milostinju i pažnju prema sirotinji (3. Mojsijeva 19.10). Poziva uopšte da se čini dobro drugima (Jevanđelje po Mateju 5. 23-25,44). Čak se osuđuje osvetoljubivost i mržnja preme neprijatelju: „A ja vam kažem, ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone” (Jevanđelje po Mateju 5.44). **Bibliju** optužuju zbog mnogo nasilja u Starom zavetu, koga je i bilo, ali tu je njena veličina, jer ona ne krije ništa, čak i loše duhovno stanje njenih junaka, niti međuljudske odnose koji su često dovodili do bratoubistva, ratova, ubistava. Ništa nije skriveno baš zato da se pokaže šta je greh uradio od čovečanstva.

Optužuju i Boga da je i sam naređivao genocid nad Hananskim narodima da bi Jevreji zauzeli njihovu zemlju. Bilo je tako. Iz dva razloga. Prvi je jer su ti narodi koji su živeli u Hanaanu „prelili čašu” greha i zla. A u istoriji tog perioda ćemo pronaći da su ti narodi imali panteon bogova koji su bili krvožedni i kojima su se prinosile bebe, koje su spaljivali žive, za žrtvu Molohu, Baalu, Aštaroti, božanstvima sunca (pominjali smo kult Sunca i satansku sektu). Ti narodi su imali incest svake vrste, iz kog su se rađala deca, istopolne odnose, kao i odnose sa životinjama. Posebna je bila institucija hramske prostitucije, gde su nemoralne žene imale odnose sa sveštenicima ovih nakaznih kvazibogova. Njihove svetkovine su bile igre koje su dovodile do transa.

Setimo se Baalovih sveštenika iz Biblijskog slučaja kada su trebali prineti žrtvu Baalu na Karmelu pred prorokom Ilijom, koji je pripremio da prinese žrtvu Gospodu. „Tada prizovite ime svojih bogova, a ja ću prizvati ime gospodnje, pa koji se odazove ognjem, onaj neka je Bog. A sav narod odgovori: dobro reče. Tada reče Ilija prorocima Valovim (Baal): izaberite sebi jednog junca i prigotovite ga prvo, jer je vas više; i prizovite ime svojih bogova, ali ognja ne podmećite. I uzeše junca kojega im dade, (Ilija) i prigotoviše, i stadoše prizivati ime Valovo od jutra do podne, govoreći: Vale, usliši nas! Ali nikaka glasa ni koga da odgovori. I skakahu oko oltara koji načiniše. I kada bi u podne stade im se rugati Ilija, govoreći: vičite većma, jer je on bog; Valjda se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu, ili može biti spava, pa da se probudi. A oni stadoše vikati iza glasa, i parati se noževima i šilima, **PO SVOME OBIČAJU, dokle ih krv ne obli**”. (1. knjiga o Carevima, 18. 21-39) Ove ljude je obuzela sila koja nikako nije prijatelj čoveka, čim su se samopovređivali, budući u transu, poput Vudu vračeva koji igraju dok ne popadaju.

Eto to je Biblija, knjiga koja je savetnik čoveku u njegovom životu, a ne priča iz davnina o bogovima i herojima koji su činili čuda da bi svet imao o čemu da priča.

Biblijska proročanstva o gradovima u kojima je vladao nemoral, opaćina i bezbožništvo svake vrste, koji su uništeni, su se doslovno ispunila, iako su proroci živeli u vreme kada su ti gradovi bili pojam, kao danas Rim, Njujork, Pariz ili Los Anđeles.

Prorok Isaija je živio u vreme kada je Vavilon bio centar tadašnjeg sveta, ali je danas gomila ruševina, koju izbegavaju arapski pastiri (teritorija današnjeg Iraka). „I Vavilon, ures carstvima i dika slavi haldejskoj biće kao Sodom i Gomor kad ih Bog zatre. Neće se u njemu živeti, niti će se ko naseliti od koljena do koljena, niti će Arapin razapeti u njemu šatora, niti će pastiri počivati onuda” (Knjiga proroka Isaije 13. 19-20). Sujeverni narod se boji ovih ruševina, jer veruju da su proklete i pune demona (Isaija 13. 21). Samo zato što je grad bio pun nemoralna, zla, nerazumevanja i bezbožništva, a ne zato što je neka razgnevljena sila htela tako „iz hira”.

Isti slučaj je i sa gradovima, koji su takođe tada bili pojam, grad i luka Tir u Fenikiji (*Knjiga proroka Jezekilja 26. 3-5*). Tir je u vreme ovog proroka bio luka poput današnjeg Amsterdama ili srednjevekovne Đenove. Drevna Asirska prestonica Niniva je bio grad poput današnjeg Pariza ili Londona, ali prorok Sofonije (*Knjiga proroka Sofonija 2.3-15*), je zapisao i nestanak tog nemoralnog grada, koji nije uništila ni vanzemaljska sila a ni atomska bomba, već zemaljske vojske.

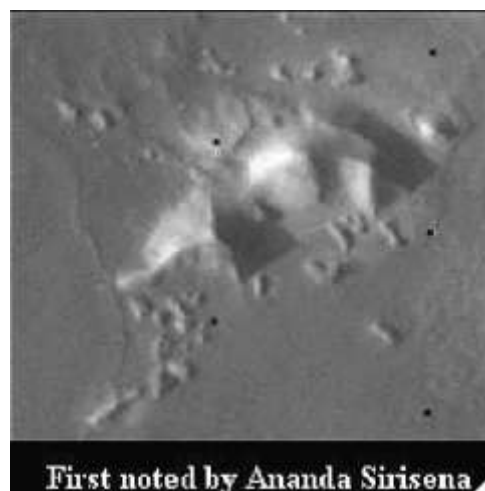
Sam Isus, koji je bio raspet u Jerusalimu i to upravo na nagovor Jevreja, koji su bili ogrezli u licemerstvo i nemoral, je rekao da će i taj grad biti razoren. „A Isus reče im: ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: neće ostati ovdje ni kamen na kamenu koji se neće razmetnuti” (*Jevanđelje po Mateju 24.2*). Posle nekih četrdesetak godina, tačnije 70. godine nove ere su Rimljani pod vojskovođom Titom, gušeći pobunu Jevreja, razorili Jerusalim, ubivši pritom oko milion Jevreja.

Kada je Isus trebao da se razapne, razularena masa Jevreja je, tražeći Barabu hajduka da se oslobodi a „ovaj koji se gradi carem da se raspne”, vikala: „Krv njegova (Isusova) na nas i našu decu”. („I odgovarajući sav narod reče: krv njegova na nas i na djecu našu” - *Matej 27.25*). To se dogodilo sedamdesete godine nove ere...

Ove činjenice nemaju mnogo zajedničkog sa „vanzemalcima”, ali nas navode da ne sumnjamo u biblijske izveštaje i njezinu verodostojnost. Recimo, nigde se ne pominje razorenje Damaska (danas glavni grad Sirije), koji je star skoro kao Vavilon i Niniva. Damask, kao što znamo, i danas postoji. Ostaje nam samo da se prihvatimo ove sigurne knjige i odbacimo predanja, mitove, legende i teorije.

Žrec koji „dočekuje bogove” i pozdravlja Sunce

„Piramide“ na Marsu. Ko li ih je tamo napravio? Ili je to samo jedna iluzija.

BIBLIJA I DRUGI SVETOVİ

Svemirska letelica „Pionir 10” je sa Zemlje poslata 1972. godine i već je izašla iz Sunčevog sistema u potrazi za inteligentnim bićima u svemiru. Letelica je opremljena običnim slikama života na Zemlji i gravirom čoveka i žene, sa položajem planete Zemlje u Sunčevom sistemu.

Upoznali smo se sa činjenicom ko su „mali zeleni u letećim tanjirima” a sada ćemo i razjasniti činjenicu da je Zemlja sa svojim stanovnicima dobro poznata stanovnicima svemira, i da je ona, od Sotoninog zbacivanja na nju i čovekovog pada u greh u **CENTRU PAŽNJE**, jer se na njoj odvija velika borba između dobra i zla. Poznata je još od vremena kada je stvorena sa svim

svojim stanovnicima. Na nju je i Bog poslao svog Sina da bi se njegovom žrtvom ljudski rod spasao iz zagrljaja Sotone, o čemu smo govorili (*Jevanđelje po Jovanu 3.16*).

Kada je stvarana Zemlja, Biblija kaže da „sve zvijezde nebeske pjevahu i svi sinovi Božiji klikovahu” (*Knjiga o Jovu 38.4-7*). Sinovi Božiji postoje i u svemiru, verni Bogu, samo što su oni, za razliku od čoveka, bezgrešni. Neka od tih bića, anđeli, pevali su pesmu pastirima oko Vitlejema, kada se rodio Isus Hrist u staji u Vitlejemu. „Slava na visini Bogu, na Zemlji mir, među ljudima dobra volja” (*Jevanđelje po Luki 2. 13-14*). Oni su znali ne samo planetu i grad gde se Isus rodio, nego i staju, kao i vreme njegovog rođenja, a sam Irod, koji je bio vladar Jevreja, rimski vazal, iako mu je palata bila udaljena svega desetak kilometara, to nije mogao znati. Anđeli vesnici nisu otišli da to jave Irodu, ili čak rimskom imperatoru Oktavijanu Augustu, već pobožnim pastirima i ljudima koji su proučavali Sveto Pismo (tada samo Stari Zavet) i čekali Izbavitelja (jevrejski: Mesija; grčki: Hristos). Takvi ljudi, koji su prepoznali proročanstava o dolasku Mesije u knjigama Starog Zaveta su bili i trojca mudraca sa istoka, koje je zvezda (svetlost anđela) dovela pravo pod krov da se poklone novorođenom Spasitelju.

„Ti si sam Gospod; ti si stvorio nebo, nebesa nad nebesima i svu vojsku njihovu, zemlju i sve što je na njoj, mora i sve što je u njima, i ti oživljavaš sve to, i vojska nebeska tebi se klanja” (*Knjiga proroka Nemije 9.6*).

„Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima. Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima” (*Otkrivenje Jovanovo 12.12*). Ovaj stih je „jasan kao dan” postoje dve strane, oni koji žive „na nebesima” i zemlja na kojoj je greh, đavo koji se rasrdio jer njegovo vreme ističe.

Zemlja je ta „secesionistička planeta” koja je središte zanimanja i obračuna dobra i zla. Na njoj će se rešiti problem greha i na njoj će carevati Hristos, sa onima koji su spašeni, koji su ga u životu prihvatili i koje je on otkupio svojom žrtvom. Na Zemlju će doći Hristos da izbavi svoj narod, svoje verne. „I evo ću doći skoro i plata moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim” (*Otkrivenje Jovanovo 22.12*). „I vojske nebeske idahu za njim na konjima bijelim, obučene u svilu bijelu i čistu” (*Otkrivenje Jovanovo 19.14*).

Neće doći leteći tanjiri, niti neki svemirski imperator Palpatin ili robot Dart Vejder iz Lukasovog filma „Rat zvezda”. A ni bića u skafanderima sa laserskim puškama. Otkrivenje Jovanovo, poslednja knjiga Biblije, opisuje događaje pred Hristov dolazak i oslobođenje ove planete, a to su znali i apostoli: „Jer će sam Gospod sa zapoviješću, s glasom Arhanđelovijem, i s trubom Božijom sići s neba, i mrtvi u Hristu (verni Bogu, pravedni, kroz sve vekove) vaskrsnuće najpre” (*Prva poslanica Solunjanima 4. 16*).

Ipak, da razjasnimo. Hristos neće doći u nikakvom vasijskom brodu, niti sa flotom svemirskih brodova. „Znak sina čovječijega” koji Biblija pominje će biti ogromno mnoštvo anđela, nalik na oblak, kao što se i vazneo: „I ovo rekavši vidješe oni gdje se podiže i odnese ga oblak iz očiju njihovijeh” (*Djela apostolska 1.9*). Tako će i doći, ali sa neuporedivo većim brojem anđela i većom slavom da će ga ugledati svi: „Koji i rekoše: ljudi Galilejci! Što stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo, tako će doći kao što videste da ide na nebo.” (*Djela apostolska 1.11; videti: Matej 24. 30-33*).

Hristov dolazak će da uništi greh, ali to nije kraj planete Zemlje. Po tome se poznaju Božije reči i proročanstva - ona nude i rešenje. Biblija kaže da će biti stvoreno sve novo na ovoj Zemlji, da bi tu spašeni mogli večno da žive. Kakav bi bio smisao naših života bez ovoga?

„I videh nebo novo i zemlju novu jer prvo nebo i prva zemlja prodoše i mora više nema. I čuh glas veliki s neba gdje govori: evo skinije (svetinje) Božije među ljudima, živeće s njima i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima, Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju

njihovijeh, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više, jer prvo prođe. I reče onaj što seđaše na prestolju: evo sve novo tvorim. I reče mi: napiši, jer su ove reči istinite i verne. Koji pobeđi dobiće sve i biću mu Bog i on će biti moj sin” (Otkrivenje Jovanovo 21. 1-7).

Zvezdani rat se vodi, ali ne rat na filmu, već rat između Hrista i Sotone i njegovih slugu

Po Bibliji otprilike ovako će da izgleda drugi Hristov dolazak, mada u stvarnosti neuporedivo slavnije i sjajnije, jer to je Bog.

„I više neće biti nikakve prokletinje; i presto Božiji i Jagnjetov biće u njemu; i sluge njegove posluživaće ga. Govori onaj koji svedoči ovo: da doći ću skoro” (Otkrivenje Jovanovo 22. 3,20).

Nikakve veze sa „bićima u skafanderima” koja pomažu pohlepnim žrecima i druidima da vladaju i obmanjuju narod. Nikakve veze sa silnim junacima i bogovima koji po zemlji zavode

pravdu silom. Nikakve veze sa ruljom ubica, porobljivača ili ljudoždera, koji dolaze iz svemira, koje gledamo na TV ekranima. Nikakve veze sa znanjima koja dobijaju samo izabrani, a koja običnom čoveku ne znače ništa. I nema izabranih i velikih... „Blago siromašnima duhom” (*Matej 5.3*). Nema elite, niti ima plave krvi...

Jedno umetničko viđenje drugog Hristovog dolaska

Znamo ko se krije u „vatrenoj lopti” a ko u Bibliji, a što je najvažnije što bi trebali znati - šta je istina i šta je korisnije.

Kada god pogledamo u vedro junsko nebo osuto zvezdama, treba li da nas neko pita: šta i koga ima gore? ili **KOGA IMAMO GORE?**